



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša. a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu **Ing. M.**, bytom T. zastúpeného **JUDr. V.**, advokátom v K, K., proti žalovanému **Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach**, ul. Saleziánov 1, Michalovce, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného z 22. januára 2008 č. 2008/977 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/39/2008-54 z 27. novembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/39/2008-54 z 27. novembra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zamietol žalobu žalobcu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vedúcej služobného úradu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach (ďalej aj „ÚPSVaR“) č. 2007/15667 zo 17. decembra 2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2, písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o štátnej službe“ alebo „zákon č. 312/2001 Z.z.“) ako aj jej rozhodnutiu č. 2008/977 z 22. januára 2008 o zamietnutí odvolania a potvrdení rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Podrobne sa vyporiadajú s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zo zákona o štátnej službe pre žalovaného nevyplývajú žiadne obmedzenia, ako má postupovať pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ak dôjde k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta. Preto ani vyhodnotenie kritérií pre zrušenie jednotlivých štátnozamestnaneckých miest nie je predmetom konania o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, nakoľko relevantné je len to, či existuje predchádzajúce rozhodnutie o zrušení miesta; dôvody výberu tohto miesta by mali byť obsiahnuté v inom rozhodnutí ako v rozhodnutí o skončení štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu, že štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené. Podľa krajského súdu podstatné je iba to, že organizačná zmena bola vykonaná v danom prípade interným predpisom č. 30/2007 zo dňa 24.8.2007 a že je tu nepochybná súvislosť so znížením stavu štátnozamestnaneckých miest, ktoré má zvýšiť efektívnosť práce s realizovaným skončením štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním.

Z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise mal krajský súd za preukázané, že žalovaný ku dňu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu t.j. 17.12.2007 nemal voľné štátnozamestnanecké miesto.

Taktiež podľa názoru krajského súdu žalovaný v rozhodnutiach aj náležite zdôvodnil, prečo štátnozamestnanecký pomer so žalobcom skončil k 17.12.2007 hoci organizačná zmena mala byť vykonaná k 31.8.2007 a za nedôvodnú považoval i námietku žalobcu ohľadne nedodržania procesných lehôt na vydanie rozhodnutia, keď rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru nebolo síce vydané v lehote, ako to ukladá správny poriadok, pretože u žalobcu bol zákaz skončenia štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu rodičovskej dovolenky, ale bolo vydané hneď po jej ukončení.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP, a v konaní neúspešnému žalobcovi, nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal žalobca odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovenia žalobe. S poukazom na ustanovenia § 205 ods. 2 písm. c/ OSP namietal, že prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonanými navrhovanými dôkazmi potrebnými na zistenie rozhodujúcich skutočností, že v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ OSP súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ OSP vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Nesúhlasil s názorom súdu, že jeho námietka o nedostatočnom a neúplnom zdôvodnení rozhodnutia žalovaného nie je dôvodná, nakoľko podstatné je, že existuje rozhodnutie o organizačných zmenách a že je tu súvislosť so znížením stavu štátnozamestnaneckých miest. Mal za to, že sa nestačí odvolať iba na právny predpis, či internú normu, ktorou bolo rozhodnuté o organizačných zmenách, ale práve

na rozdiel od pracovnoprávných vzťahov v tomto prípade je povinnosť zdôvodniť, ako správny orgán hodnotil jednotlivé dôkazy, čo bolo podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov. Tiež nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu, že nie je dôvodná jeho námietka ohľadom nedodržania lehôt. Poukázal na to, že žalovaný vedel, že existuje prekážka postupu konania – nástup na rodičovskú dovolenku dňom 27.08.2007 a teda nemôže rozhodnúť o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, napriek tomu začal konanie vo veci. Rovnako sa žalobca nestotožnil so závermi súdu prvého stupňa týkajúcimi sa dátumu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, uvedenom vo výroku preskúmaného rozhodnutia t.j. k 17.12.2007. Žalobca tvrdil, že nikdy nenamietal skutočnosť, že jeho štátnozamestnanecký pomer skončil 17.12.2007, hoci organizačná zmena mala byť vykonaná k 31.8.2007, ale namietal, prečo je vo výroku rozhodnutia uvedený dátum 17.12.2007, keď rodičovskú dovolenku ukončil 14.12.2007, ktorú skutočnosť žalovaný v žiadnom zo svojich rozhodnutí nezdôvodnil. Podľa žalobcu právne neobstojí tvrdenie žalovaného, že žalobca vlastným špekulatívnym postupom sa snaží vytvoriť domnienku existencie voľného štátnozamestnaneckého miesta v dňoch 15.12. a 16.12.2007, teda počas voľných dní a že v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce išlo o prekážku na strane zamestnávateľa. Toto ustanovenie nie je možné v žiadnom prípade aplikovať na tento prípad, nešlo o žiadne prekážky, nešlo o nemožnosť vykonávať prácu. Podstatnou skutočnosťou nie je dátum vyhotovenia rozhodnutia, ale dátum uvedený vo výroku rozhodnutia. Na strane druhej tak žalovaný, ako aj súd pripustil možnosť rozhodnúť o zmene štátnozamestnaneckého pomeru Ing. B. s účinnosťou od 15.12.2007.

Takto potom podľa žalobcu krajský súd nesprávne právne posúdil predovšetkým existenciu štátnozamestnaneckého miesta. Žalobca tvrdí, že žalovaný mal v čase rozhodovania o skončení jeho štátnozamestnaneckého pomeru minimálne jedno voľné miesto. Vytýkal prvostupňovému súdu, že nevykonal dôsledné dokazovanie vo veci, na základe ktorého by mohol dospieť k rozhodnutiu, že žalovaný nemal voľné štátnozamestnanecké miesto. Z predložených podkladov je iba zrejmý počet miest k 01.01.2007 a následne k 17.12.2008 a 18.12.2008. Z predložených podkladov nie je možné zistiť, či 15.12.2007 resp. 16.12.2007 mal úrad voľné miesto alebo nie, rovnako nie je možné zistiť, či voľné miesto v 6. platovej triede uvoľnené po p. B., ktorého existenciu žalobca namieta, žalovaný neobsadil dočasne od 15.12.2007 do výberového konania iným zamestnancom. Namietal, že nebol predložený prehľad o vzniku štátnozamestnaneckých pomerov v čase rozhodovania, nebol predložený počet miest a zamestnancov na oddelení pomoci v hmotnej núdzi pred organizačnými zmenami a ku dňu 15.12.2007.

Vzhľadom k nemožnosti žalobcu predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, keďže sa nachádzajú v osobných spisov žalovaného, súd mal postupovať v zmysle § 250i ods. 2 OSP.

Tiež vytýkal prvostupňovému súdu, že nesprávne vyhodnotil tvrdenia žalovaného, že vymenovaním Ing. B. za predstavenú – vedúcu oddelenia pomoci

v hmotnej núdzi na základe výsledkov výberového konania, rozhodnutím č. 2007/15470 z 12.12.2007 s účinnosťou od 15.12.2007 nedošlo k uvoľneniu štátnozamestnaneckého miesta a že sa vôbec nezaoberal s dôkazom predloženým žalobcom o voľných štátnozamestnaneckých miestach u žalovaného a o vyhlásení výberového konania na ich obsadenie, nesprávne ho vyhodnotil, že ide o voľné miesta, ktorými žalovaný disponoval až v roku 2008 a nie v čase rozhodovania o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu. Vytýkal súdu, že vôbec neskúmal, kedy a ako vznikli tieto voľné miesta, nakoľko podľa žalobcu, to, že boli zverejnené až v roku 2008 neznamená, že neexistovali v čase rozhodovania o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Žalobca tvrdí, že ide o voľné miesto v 6. platovej triede na oddelení pomoci v hmotnej núdzi, ktoré sa uvoľnilo práve menovaním p. B. za predstavenú. Toto miesto mohlo byť s účinnosťou od 15.12.2007 dočasne do výberového konania obsadené iným zamestnancom. Poukázal na to, že v zmysle zákona o štátnej službe sa voľné štátnozamestnanecké miesta obsadzujú výberovým konaním, preto, aby mohol žalovaný toto miesto obsadiť trvalo, musel vyhlásiť výberové konanie. Od augusta 2007 neboli u žalovaného žiadne ďalšie organizačné zmeny, teda nedošlo k vzniku nových miest. Konkrétne na oddelení pomoci v hmotnej núdzi, kde existenciu miesta žalobca namieta, nik neodišiel do dôchodku, neskončil štátnozamestnanecký pomer, nezomrel, teda nedošlo k uvoľneniu miesta.

Rovnako nie je podľa žalobcu možné stotožniť sa so závermi súdu prvého stupňa, ktorý v odôvodnení na jednej strane uvádza, že za voľné miesto nemožno považovať to miesto, ktoré vykonáva zamestnanec, ale je dočasne práceneschopný, prípadne je na materskej dovolenke, nakoľko tieto miesta je možné obsadiť iba na určitú dobu a z toho dôvodu nemožno mať za to, že to miesto je voľné a možno tam trvalo preložiť štátneho zamestnanca. Takéto miesto je voľné iba dočasne a nie je možné ho obsadiť na neurčito. Na druhej strane však súd pripustil trvalé obsadenie miesta, ktoré v zmysle zákona je možné obsadiť v prípade zastupovania predstaveného najviac na 6 mesiacov v kalendárnom roku.

Žalovaný vo svojom podrobnom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na tom, že v konaní pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu Ing. M. postupoval v súlade s príslušnými právnymi predpismi a dodržal ustanovené lehoty, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním z dôvodu podľa ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. dňom 17.12.2007, aj keď žalobca Ing. M. skončil rodičovskú dovolenku dňom 14.12.2007, dostatočne zdôvodnil a zotrval na všetkom, čo už v konaní pred súdom 1. stupňa k tejto námietke uviedol. Zdôraznil, že žiadne štátnozamestnanecké miesto, ani vo funkcii samostatný radca, na ktoré by mohol byť žalobca Ing. M. trvale preložený podľa § 29 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z.z., v čase rozhodovania žalovaného o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu nebolo v služobnom úrade voľné, o čom žalovaný predložil súdu prvého stupňa dostatočné dôkazy. Poukázal i na výstup z informačného systému CITRIX PaM ÚPSVaR v Michalovciach – Počet zamestnancov (fyzické osoby) na úrade ku dňu 15.12.2007, z ktorého vyplýva, že skutočný stav prepočítaný na pracovné úväzky bol k 15.12.2007 – 243,8

zamestnancov, čiže, tak isto, ako podľa už súdu prvého stupňa predloženého počtu zamestnancov k 17.12.2007.

K tvrdeniu žalobcu, že predložil súdu prvého stupňa dôkaz o voľných štátnozamestnaneckých miestach u žalovaného a o vyhlásení výberového konania na ich obsadenie, žalovaný uviedol, že mal v časopise Zamestnanosť a sociálna politika č. 9/2008 zo septembra 2008 vyhlásené dve výberové konania na štátnozamestnanecké miesta vo funkcii samostatný radca. Uvedené štátnozamestnanecké miesta sa však v žalovanom služobnom úrade uvoľnili až v priebehu roka 2008: jedno k 1.9.2008 odchodom štátnej zamestnankyne do starobného dôchodku a ďalšie k 21.7.2008 skončením štátnozamestnaneckého pomeru na základe žiadosti štátnej zamestnankyne.

Záverom zotrval na tom, že v predmetnej veci postupoval v súlade s ustanovením § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a štátnozamestnanecký pomer so žalobcom skončil platne podľa zákona a v jeho súlade. Preto žiadal rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), nakoľko obaja účastníci s tým, aby odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania, vyslovili písomný súhlas (§ 250f ods. 1 OSP v spojení s § 211 ods. OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý zásadne posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Istú výnimku z tejto zásady tvorí ustanovenie § 250i ods. 2 OSP, na ktoré vo svojom odvolaní poukazuje i žalobca, v zmysle ktorého, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej

z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1 OSP) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správny orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správny orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy OSP.

Ak správny orgán rozhodol vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 OSP (ako tomu bolo i v preskúvanom prípade), pretože podľa zákona má právomoc v takých veciach rozhodovať, správny súd len skutkovým stavom, z ktorého vychádzal v svojom rozhodnutí správny orgán. Skutkový stav uzatvorí súd sám pred svojím rozhodnutím vo veci a to buď na základe zistení, z ktorých vychádzal správny orgán, alebo na základe opätovného vykonania dôkazov, ktoré už vykonal aj správny orgán. Súd môže tiež vykonať nanovo dokazovanie podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Dôvod, pre ktorý súd vychádza zo skutkových zistení správneho orgánu, by mal vyplývať z dôvodovej časti jeho rozhodnutia. Tieto skutkové zistenia musia vyplývať z logického hodnotenia tých dôkazov, ktoré vykonal správny orgán, pričom súd ich hodnotí podľa § 132 OSP, ako by ich bol vykonal sám. Rovnako by mal súd zdôvodniť potrebu opätovného vykonania jednotlivého dôkazu už vykonaného správny orgánom.

Krajský súd v Košiciach v preskúvanej veci podľa vyššie citovaných ustanovení a zásad, hoci bez ich výslovného uvedenia, postupoval.

Podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. v stálej štátnej službe alebo dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov: zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c/.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah administratívneho spisu bolo nesporne preukázané, že žalobca bol dňom 6.8.2007 odvolaný z funkcie odborný radca v 7. platovej triede – predstavený - vedúci oddelenia v hmotnej núdzi a s účinnosťou od 7.8.2007 rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého pomeru na základe súhlasu bol trvale preložený na výkon štátnej služby vo funkcii samostatný radca v 6. platovej triede. Interným predpisom č. 30/2007 zo dňa 24.8.2007 vedúca služobného úradu, Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach (žalovaný) na základe uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 856/2006, uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 414/2007, zníženia limitu počtu zamestnancov č. AA/2007/032885 zo dňa 22.6.2007 a v súlade s príkazom generálneho riaditeľa č. 6/2007 internou normou

č. IN-052/2007 rozhodla o znížení stavu zamestnancov za účelom zefektívnenia práce o zrušení štátnozamestnaneckých miest v počte 18 zamestnancov, o zrušení funkčných miest pri výkone práce vo verejnom záujme v počte 2 zamestnancov k 31.8.2008. Organizačná zmena bola prerokovaná s odborovou organizáciou úradu dňa 24.8.2007. Ako vyplýva z interného predpisu č. 30/2007 a jeho prílohy z dôvodu zníženia štátnozamestnaneckých miest bolo zrušené aj jedno miesto v 6. platovej triede na oddelení pomoci v hmotnej núdzi t.j. funkcia samostatný radca v 6. platovej triede, ktorú od 7.8.2007 vykonával žalobca.

Tento skutkový stav nebol medzi účastníkmi sporný a nakoľko, ako správne vo svojom rozhodnutí konštatuje i krajský súd, zo zákona o štátnej službe nevyplývajú žiadne obmedzenia ako postupovať pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ak dôjde k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta, i odvolací súd považuje rozhodnutie žalovaného v tejto časti za náležité odôvodnené a zrozumiteľné. Ustálená súdna prax nielen v pracovnoprávných sporoch ale rovnako aj pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru rešpektuje autonómiu zamestnávateľa v rozhodovaní o organizačných zmenách ako aj pri výbere zamestnanca, s ktorým mieni skončiť pracovný pomer resp. skončiť štátnozamestnanecký pomer vtedy, ak sa jeho funkcia (druh práce) stane nadbytočná. Rozhodnutie o organizačnej zmene ani jej účelnosť súd nepreskúmava.

Námietka žalobcu o nedostatočnom a neúplnom zdôvodnení rozhodnutia v tomto smere nie je preto opodstatnená.

K námietke žalobcu, že žalovaný dostatočne nezdôvodnil, prečo štátnozamestnanecký pomer s ním skončil 17.12.2007, keď rodičovskú dovolenku ukončil 14.12.2007, odvolací súd uvádza, že táto námietka je vo vzťahu k zákonnosti preskúmaných rozhodnutí bez právneho významu. Z obsahu spisu je nesporné, že ak žalobca doručil na podateľňu žalovaného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach oznámenie o ukončení rodičovskej dovolenky k 14.12.2007 dňa 14.12.2007 (piatok), za primeraného použitia ustanovenia § 64 Zákonníka práce (§ 149 ods. 1 zákona o štátnej službe), rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca odvolaním žalovaný vydal až na základe tohto jeho oznámenia o skončení rodičovskej dovolenky a štátnozamestnanecký pomer žalobcu sa skončil najskôr dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní t.j. 17.12.2007 (pondelok), kedy žalobca rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru osobne prevzal. Okrem toho aj v zmysle § 40 ods. 4 zákona o štátnej službe štátnozamestnanecký pomer podľa odsekov 1 až 3 (zákona o štátnej službe) sa skončí dňom uvedeným v rozhodnutí, najskôr však dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní. Pokiaľ žalobca namietal, že tak žalovaný, ako aj súd prvého stupňa pripustili možnosť rozhodnúť o zmene štátnozamestnaneckého pomeru Ing. B. s účinnosťou od 15.12.2007 (sobota), odvolací súd poznamenáva, že táto skutočnosť nebola predmetom tohto preskúmacieho konania.

Ďalšia námietka žalobcu týkajúca sa nesprávneho posúdenia existencie voľného štátnozamestnaneckého miesta, bola odvolacím súdom takisto vzhľadaná ako účelová. V tomto bode sa odvolací súd v zásade stotožňuje so skutkovým a právnym záverom krajského súdu a dodáva, že úvaha žalobcu o možnosti voľných miest v dňoch 15.12. a 16.12.2007 (tieto dni o.i. boli dňami pracovného pokoja - sobota, nedeľa), sa javí zavádzajúca, keďže (obdobne ako v pracovnoprávných veciach) splnenie povinnosti zamestnávateľa spočívajúcej v ponuke voľného štátnozamestnaneckého miesta zamestnancovi, s ktorým skončil štátnozamestnanecký z dôvodu organizačných zmien (t.j. napr. odvolaním z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta) treba posudzovať podľa stavu existujúceho v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, teda v danej veci, t.j. ku dňu 17.12.2007.

Neopodstatnená je taktiež námietka žalobcu ohľadom trvalého preloženia Ing. R. B., keď u žalobcu a Ing. B. došlo k výmene funkcií v rámci oddelenia pomoci v hmotnej núdzi s ich písomným súhlasom tak, žalobca prešiel s účinnosťou od 7.8.2007 z funkcie odborný radca na funkciu samostatný radca a Ing. B. prešla s účinnosťou od 7.8.2007 z funkcie samostatný radca na funkciu odborný radca. K uvoľneniu štátnozamestnaneckého miesta vo funkcii samostatný radca nedošlo, pričom nešlo o „výmenu miest medzi žalobcom a Ing. B.“, ako to žalobca uvádza vo svojom odvolaní, ale, ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu, o zmene štátnozamestnaneckého miesta bolo rozhodnuté v súlade so zákonom o štátnej službe, keď Ing. B. bola s účinnosťou od 7.8.2007 trvale preložená v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, zmenou opisu činností štátnozamestnaneckého miesta na funkciu odborný radca v 7. platovej triede a takéto miesto pri vykonaní organizačnej zmeny na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach k 31.8.2007 zrušené nebolo. S účinnosťou od 15.12.2007 na základe výsledkov výberového konania vyhláseného 7.12.2007 pod č. 2007/13/44 bola Ing. B. vymenovaná rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 27 písm. c/ a podľa § 30 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. za predstavenú – vedúcu oddelenia pomoci v hmotnej núdzi vo funkcii odborný radca.

Žalobca ani v odvolacom konaní nepredložil ani neoznačil také konkrétne dôkazy, ktorými by bol spochybnený postup žalovaného pri výberovom konaní a úvahy žalobcu o tom, že v prípade neúspešného výberového konania by sa Ing. B. nemala kam vrátiť, ako aj o tom, kedy vznikli voľné štátnozamestnanecké miesta zverejnené v roku 2008, sú taktiež pre posúdenie danej veci bez právnej relevancie, nakoľko, ako už je uvedené aj vyššie za rozhodujúci sa považuje skutkový stav v čase ku dňu 17.12.2007.

Napokon je neopodstatnená aj námietka žalobcu týkajúca sa dočasného obsadenia voľného miesta. Aj v zmysle ustálenej najmä pracovnoprávnej judikatúry voľným pracovným miestom, ktoré je zamestnávateľ povinný ponúknuť zamestnancovi nie je miesto uvoľnené iba dočasne, napr. počas pracovného voľna poskytnutého inému zamestnancovi z dôvodu jeho dôležitej prekážky v práci (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. marca 1994, 4 Cdo 12/94).

Nepochybil preto krajský súd, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobcu trov

odvolacieho konania nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 25. novembra 2009

**JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth